

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31. października 2017 roku powódka (...) dla Firm Spółka akcyjna z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...) dla Firm”) wniosła o zasądzenie od pozwanego P. Z. kwoty 517,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 119,51 zł od dnia 2. listopada 2015 r. do dnia 31. grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od następujących kwot:

- 119,51 zł od dnia 1. stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 156,22 zł od dnia 2. stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 54,48 zł od dnia 4. lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- 80,06 zł od dnia 3. marca 2016 r. do dnia zapłaty,
- 63,58 zł od dnia 1. kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 43,80 zł od dnia 2. maja 2016 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej. Wskazała, iż spełniła swoje świadczenie, na potwierdzenie czego wystawiła faktury VAT, które nie zostały uregulowane przez pozwanego (pozew, k. 2-4).

W dniu 15. listopada 2017 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 7697/17, k. 32). Jego odpis został doręczony pozwanemu w dniu 30. listopada 2017 r. (k. 39).

W dniu 8. grudnia 2017 roku pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zakwestionowała żądanie dochodzone pozwem co do zasady. Pozwany podniósł zarzut braku podstaw prawnych oraz faktycznych do żądania od niego zapłaty wynagrodzenia na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej wobec wcześniejszego, skutecznego rozwiązania tej umowy przez pozwanego (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 41-44).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29. listopada 2013 roku (...) dla Firm Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Sprzedawca) zawarła z P. Z. (Odbiorca), umowę sprzedaży energii elektrycznej – dla klienta indywidualnego nr (...) - dla obiektów wymienionych w załączniku do umowy. Na podstawie zawartej umowy Odbiorca miał płacić tylko za faktycznie zużytą energię elektryczną. Powyższa umowa została zawarta na okres 60 miesięcy. Dostawa energii elektrycznej dla Odbiorcy miała się rozpocząć po ustaniu obowiązywania umowy, na podstawie której Odbiorca otrzymywał energię elektryczną od dotychczasowego sprzedawcy (okoliczności bezsporne, umowa, k. 49-50).

W tym samym dniu spółka (...) dla Firm zawarła z P. Z., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Z. (...) w T., kolejną umowę sprzedaży energii elektrycznej - dla klienta biznesowego nr (...). Na podstawie zawartej umowy Odbiorca miał płacić tylko za faktycznie zużytą energię elektryczną. Powyższa umowa została zawarta na okres 60 miesięcy. O. był uprawniony do przedterminowego rozwiązania umowy z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca, jednakże w takim przypadku, poza wyjątkami wskazanymi w umowie, był on obciążony opłatą jednorazową. Dostawa energii elektrycznej dla Odbiorcy miała się rozpocząć po ustaniu obowiązywania umowy, na podstawie której Odbiorca otrzymywał energię elektryczną od dotychczasowego

sprzedawcy. Jednocześnie P. Z. udzielił spółce (...) dla Firm pełnomocnictwa do podejmowania czynności mających na celu realizację umowy, w tym dokonania wszelkich czynności faktycznych i prawnych koniecznych do zmiany dotychczasowego sprzedawcy oraz zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji z właściwym operatorem systemu dystrybucyjnego (okoliczności bezsporne, umowa wraz z załącznikami, k. 11-14).

W piśmie z dnia 9. maja 2014 r. P. Z. złożył spółce (...) dla Firm oświadczenie o rozwiązaniu umów zawartych w dniu 29. listopada 2013 r. – nr (...) oraz (...), ze skutkiem natychmiastowym. Jako przyczynę rozwiązania umów Odbiorca wskazał niewywiązanie się przez spółkę z warunków umowy nr (...), polegających na dostarczaniu energii elektrycznej na adres wskazany w umowie. Jednocześnie wskazał, iż wobec tego, że umowa nr (...) miała stanowić tylko załącznik do umowy nr (...) i obowiązywać od dnia 1. stycznia 2015 r., również ulega ona rozwiązaniu (oświadczenie o rozwiązaniu umowy, k. 45).

W dniu 17. listopada 2014 r. spółka (...) dla Firm poinformowała P. Z., iż wpłynęła do niej informacja o cofnięciu przez niego oświadczenia woli w przedmiocie wypowiedzenia umowy sprzedaży energii elektrycznej z dotychczasowym sprzedawcą, które to wypowiedzenie w imieniu Odbiorcy złożyła spółka (...) dla Firm, na podstawie udzielonego jej pełnomocnictwa. Jednocześnie poinformowała, że w związku z tym, że dokonana przez P. Z. czynność była sprzeczna z dokonaną przez spółkę czynnością i spowodowała bezskuteczność dokonanego przez spółkę (...) dla Firm wypowiedzenia, przyjęto, że P. Z. cofnął spółce (...) dla Firm pełnomocnictwo, na podstawie którego była ona umocowana do przeprowadzenia procesu zmiany sprzedawcy energii elektrycznej. Spółka (...) dla Firm poinformowała także o obciążeniu P. Z. opłatą manipulacyjną w wysokości 3.300,00 zł, na podstawie rozdziału 2 pkt 7 Ogólnych Warunków Umowy. Jednocześnie poinformowano, że cofnięcie pełnomocnictwa powoduje brak możliwości przeprowadzenia przez spółkę (...) dla Firm procesu zmiany sprzedawcy oraz realizowania umowy sprzedaży energii elektrycznej zawartej ze spółką (...) dla Firm (pismo z dnia 17. listopada 2014 r., k. 46, 48).

Pismem z dnia 22. stycznia 2015 r. spółka (...) dla Firm potwierdziła rozwiązanie umowy nr (...), na wniosek P. Z., przed zakończeniem procesu zmiany sprzedawcy, w związku z czym została naliczona opłata jednorazowa (pismo z dnia 22. stycznia 2015 r., k. 47).

Spółka (...) dla Firm wystawiła na rachunek P. Z. następujące faktury VAT z tytułu sprzedaży energii:

- nr (...) – za okres od dnia 13. maja 2015 r. do 10. sierpnia 2015 r. – na kwotę 119,51 zł brutto, z terminem płatności do dnia 31. października 2015 r.,
- nr (...) – za okres od dnia 11. sierpnia 2015 r. do 12. listopada 2015 r. – na kwotę 156,22 zł brutto, z terminem płatności do dnia 31. grudnia 2015 r.,
- nr (...) – za okres od dnia 13. listopada 2015 r. do 8. grudnia 2015 r. – na kwotę 54,48 zł brutto, z terminem płatności do dnia 3. lutego 2016 r.,
- nr (...) – za okres od dnia 9. grudnia 2015 r. do 12. stycznia 2016 r. – na kwotę 80,06 zł brutto, z terminem płatności do dnia 2. marca 2016 r.,
- nr (...) – za okres od dnia 13. stycznia 2016 r. do 9. lutego 2016 r. – na kwotę 63,58 zł brutto, z terminem płatności do dnia 31. marca 2016 r.,
- nr (...) – za okres od dnia 10. lutego 2016 r. do 14. marca 2016 r. – na kwotę 43,80 zł brutto, z terminem płatności do dnia 1. maja 2016 r.

(faktury VAT wraz z opisem, k. 15-29).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z zawartej z pozwanym umowy sprzedaży energii elektrycznej. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10. kwietnia 1997 r. prawo energetyczne (Dz. U. 2017 poz. 220 tj.), dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. W niniejszej sprawie odpowiednie zastosowanie znajdą zatem przepisy kodeksu cywilnego o sprzedaży. Zgodnie bowiem z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Stosownie do treści art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Przechodząc do oceny żądania należy wskazać, iż w rozpatrywanej sprawie bezsporny był fakt zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej między stronami, jej treść oraz okoliczności jej rozwiązania. Strona pozwana zakwestionowała natomiast okoliczność istnienia dochodzonego roszczenia, wskazując, iż w związku z rozwiązaniem umowy sprzedaży energii elektrycznej odpadła podstawa świadczenia.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji powód winien udowodnić, iż przysługuje mu wierzytelność w dochodzonej wysokości, natomiast na pozwanym spoczywał ciężar wykazania skutecznego rozwiązania umowy, skoro wywodzi z tej okoliczności skutki prawne. W ocenie Sądu strona pozwana sprostała ciężącemu na niej obowiązкови.

Zobowiązanie bezterminowe o charakterze ciągłym wygasa po wypowiedzeniu przez dłużnika lub wierzyciela z zachowaniem terminów umownych, ustawowych lub zwyczajowych, a w razie braku takich terminów niezwłocznie po wypowiedzeniu (art. 3651 k.c.). Co do zobowiązania terminowego o charakterze ciągłym, jak w niniejszej sprawie, przyjmuje się a contrario, że nie podlega ono wypowiedzeniu, chyba że co innego wynika z ustawy. Należy jednak wskazać, że w odróżnieniu od umów bezterminowych, co do których jest przepis ogólny mówiący o zasadach ich wypowiedzenia (właśnie cytowany art. 3651 k.c.), w odniesieniu do umów terminowych takiego przepisu brak. Wnioskowanie a contrario, że strony nie mogą kwestii tej uregulować umową, jest za daleko idące. Jest oczywiste, w świetle zasady swobody umów (art. 3531 k.c.), że strony mogą określić w umowie sposób jej zakończenia, to jest także wypowiedzenia, byleby nie był on sprzeczny z ustawą. Wprowadzenie zatem do umowy terminowej przepisów o możliwości jej wypowiedzenia przez strony nie narusza żadnego przepisu ustawy, w tym z pewnością nie narusza art. 3651 k.c., bowiem ten ostatni przepis do umów terminowych w ogóle się nie odnosi. Żadna racja nie przemawia za pozbawieniem stron możliwości swobodnego ustalenia terminu i okresu wypowiedzenia umowy, także terminowej. Wykładnia art. 3651 k.c. nie może być dokonywana w oderwaniu od zasady swobody umów. W efekcie w ocenie Sądu dopuszczalne i ważne jest zastrzeżenie przez strony w sprawie niniejszej możliwości wypowiedzenia umowy zawartej na czas określony. Ostatnio powołany przepis nie sprzeciwia się uregulowaniu przez strony - w ramach zasady swobody umów - przesłanek wypowiedzenia zobowiązania terminowego w sposób analogiczny do przesłanek wypowiedzenia zobowiązania bezterminowego o charakterze ciągłym (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20. czerwca 2017 r., I ACa 1244/16). Strony z tego uprawnienia skorzystały, normując w rozdziale 12 Ogólnych Warunków Umowy przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy. W ocenie Sądu te postanowienia łączącej strony umowy w związku z art. 3531 k.c. należało zastosować w niniejszej sprawie. Właściwość (natura) łączącej strony zobowiązania, ani

ustawa, jako też zasady współzycia społecznego nie sprzeciwiały się uregulowaniu przez strony rozwiązania umowy w drodze jej wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym – w przypadku wypowiedzenia umowy przez Sprzedawcę oraz z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia – w przypadku złożenia takiego oświadczenia przez Odbiorcę.

W niniejszej sprawie strona pozwana powoływała się na złożone w dniu 9. maja 2014 r. stronie powodowej oświadczenie o rozwiązaniu umowy ze skutkiem natychmiastowym. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie nie było jednakże dopuszczalne wypowiedzenie umowy ze skutkiem natychmiastowym przez pozwanego, skoro chodzi o zobowiązanie terminowe, a wypowiedzenia natychmiastowego przez Odbiorcę nie przewidziano w umowie. Pozostaje ocena, czym skutkuje okoliczność, że pozwany złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zastrzeżeniem terminu przez umowę nieprzewidzianego. Dla dokonania oceny skutków wypowiedzenia złożonego przez pozwanego trzeba odwołać się do postanowień umowy. W rozdziale 12 Ogólnych Warunków Umowy ustalono, że O. będzie uprawniony do przedterminowego rozwiązania umowy z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca. Dalej w tym samym rozdziale postanowiono, że w takim przypadku, poza wyjątkami wskazanymi w umowie, zostanie on obciążony opłatą jednorazową. W ocenie Sądu strony określiły jednoznacznie skutek złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. To, że pozwany próbował jednostronnie zmienić okres wypowiedzenia, do czego nie miał prawa, nie zmienia faktu, że umowę skutecznie wypowiedział. Zastosowanie znajdzie jednak okres wypowiedzenia uzgodniony w umowie. Podsumowując, oświadczenie o wypowiedzeniu było skuteczne, ale skutek ten nastąpił w dacie wynikającej z umowy. Wobec tego, w momencie złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu rozpoczął bieg miesięczny termin wypowiedzenia. Tym samym umowa sprzedaży energii elektrycznej uległa rozwiązaniu z dniem 30. czerwca 2014 r. Strona powodowa w piśmie procesowym dnia 9. marca 2018 r. przyznała okoliczność, iż doszło do skutecznego rozwiązania umowy pismem z dnia 9. maja 2014 r., wobec tego pozwany zwolniony był z dalszego dowodzenia swoich twierdzeń w tym zakresie (art. 229 k.p.c.). Ubocznie wskazać należy, że potwierdzeniem skutecznego wypowiedzenia przez stronę pozwaną umowy z dnia 29. listopada 2013 r. były również pisma powoda kierowane do pozwanego. W szczególności pismo z dnia 22. stycznia 2015 r., w którym powód potwierdził rozwiązanie umowy nr (...) przed zakończeniem procesu zmiany sprzedawcy oraz obciążenie pozwanego opłatą jednorazową w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy.

Faktury VAT załączone przez powoda do pozwu, będące podstawą żądania zapłaty wynagrodzenia, zostały wystawione za okres: maj 2015 r. – marzec 2016 r., a zatem już po rozwiązaniu umowy sprzedaży energii elektrycznej, co nastąpiło z dniem 30. czerwca 2014 r. Na dzień rzekomego powstania tych wierzytelności umowa zawarta przez strony już nie obowiązywała, zatem nie może stanowić podstawy faktycznej i prawnej dochodzonego w sprawie roszczenia.

Mając na względzie powyższego powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Wnioski stron o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu podlegały oddaleniu w całości. Jeżeli chodzi o stronę powodową, to jej wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie z tego względu, iż jest stroną przegrywającą spór, a zatem w świetle art. 98 k.p.c. nie może ona domagać się zwrotu kosztów procesu. Wniosek pozwanego zaś podlegał oddaleniu z tego względu, iż pozwany w toku postępowania nie wykazał, ani nawet nie podnosił, żeby poniósł jakiegokolwiek koszty związane z niniejszym postępowaniem.

Mając na uwadze wszystkie wymienione wyżej okoliczności, na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Oško

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda.